

Medlem Hr. Borgbjerg i Eftermiddag sige, at jeg forstod ham saaledes, at han mente, at den afgørende Forskel paa dette Punkt ved Invalidforsikringsloven overfor andre Forsikringslove som Arbejdsløshedsforsikringen og Sygekassforsikringen skulde ligge i, at her var Staten kommet i umiddelbart Forhold til den paagældende, medens den forsikrede i de andre Tilfælde traadte i Forhold til en særlig oprettet Institution. Dette passer ikke helt efter det, jeg har oplyst. Ogsaa her har man skudt et Mellemlid ind, nemlig Invalidforsikringsfonden, hvem det paahviler at udbetale disse Beløb, men der er den Forskel paa de andre Arter af Forsikring og denne, at der understøtter Staten blot Forsikringsinstitutionen med Tilskud, som den naturligvis — det viser ogsaa Praxis — Tid efter anden kan forøge eller formindske, som den mener, den har Raad til det, der har Staten ikke bundet sig; hvad den har gjort her, men ikke i de andre Tilfælde, er, at den har garanteret de Forpligtelser, som dette Mellemlid, Invalidforsikringsfonden, har paataget sig, den har garanteret Ydelserne efter denne Lov, det faste Rentebeløb af 800 Kr. har Staten garanteret, og jeg vil være meget nysgerrig efter at se, hvorledes man tænker sig at forsvare, at Staten gaar udenom denne Garanti.

Ministeren for Sundhedsvæsenet (Rubow): Jeg vil gerne have Lov til at takke de ærede Ordførere for den velvillige Kritik, der er kommet til Orde overfor dette Lovforslag. Af alle de Love, der henhører under Ministeriet for Sundhedsvæsenet, er denne Lov om Invalidforsikring ganske sikkert den, der er blevet underkastet den stærkeste Kritik og Kritik fra de fleste Sider. Hvis en Kritik skal være frugtbar, saaledes at den kan føre til noget godt og nyt, maa den trænge ind til Fundamentet i selve Loven. Det fundamentale i denne Lov er vel de to Ting: Forsikringen og Begrebet Invalid. Jeg skal først tillade mig at sige et Par Ord om Forsikringsbegrebet i denne Lov.

Denne Lov kaldes en Forsikringslov, men ser man nærmere paa den, viser det sig, at det er en Forsikring af den besynderligste Art, det drejer sig om. Den 1. Oktober 1921 blev ifølge denne Lov et Antal Mennesker, hvis Antal laa over een Million, uden forudgaaende Lægeundersøgelse livsforsikret, saaledes at de fik en vis Rente udbetalt i Tilfælde af, at de blev Invalid. Hvis noget Forsikrings-

selskab havde indladt sig paa en Forsikring af denne Art, saa var dette Forsikringsselskab i Løbet af meget faa Aar gaaet den Vej, som mange Forsikringsselskaber er gaaet de sidste Aar. Man kender Forsikring, ogsaa Invalidforsikring, uden forudgaaende Lægeundersøgelse; men alle fornuftige Forsikringsselskaber anvender det, man kalder en Karenstid. Da den tyske Invalidforsikring blev indført i 1889, regnede man med en Karenstid paa 5 Aar. Dette har man fuldkommen forsomt i den danske Invalidforsikring, og Følgen heraf var da den, at der i Løbet af de første 1¼ Aar meldte sig saa mange Ansøgere til denne Rente, i alt ca. 11 000, at Invalidrettens Arbejde blev fuldkommen haabløst overvældende. Dette medførte en Behandling af disse Sager, som ikke kan siges at have været helt fyldestgørende, og det hændte uden Tvivl mange Gange, at Retten under dette forcerede Arbejde lod Rentesøgere slippe igennem, som aldrig burde have haft denne Rente, fordi de ikke opfylder Lovens Betingelser for at være Invalid. Herpaa er der jo ved Lovændring i 1924 i nogen Grad raadet Bod, og Bestemmelserne i § 1 i denne Lov og Kontrolbestemmelserne mener jeg ogsaa i nogen Grad eller i væsentlig Grad vil raade Bod herpaa; men for øvrigt mener jeg, at Spørgsmaalet om Karenstiden endnu en Gang bør overvejes. I den nugældende Lov er der en Karenstid paa eet Aar, d. v. s., at for at faa Invalidrente maa man først have staaet i Sygekasse eet Aar. Jeg paatænker at stille et Ændringsforslag herom ved anden Behandling, saaledes at Karenstiden i nogen Grad forlænges.

Den anden fundamentale Fejl, man begik, da Loven blev gennemført, var den, at man ikke gjorde sig Begrebet Invalid helt klart. Invalid er et Udtryk, der stammer fra gammel Tid, fra Militærvæsenet. Det er skarpt præciseret i den franske Lovgivning fra næstforrige Aarhundrede, at Invalid er en Soldat, der paa Grund af Saar eller Alder er blevet udygtig til Krigstjeneste. Vi er ogsaa kommet med her i Danmark, og vi har en klar og bestemt Præcision af Begrebet i Militærtæknisk Aarhøg fra 1838, hvor der staar: „Invalid er en Soldat, som under sin Tjenestetid er blevet udygtig til Krigstjeneste“. Man maa sige, at Militærvæsenet paa dette Punkt i høj Grad i Klarhed og Præcision har overgaaet den civile Lovgivning; men det var naturligvis ogsaa meget nemmere for Militærvæsenet; de